

Faldilla de sota de seda

Museu actual:

Museu Romàntic Can Papiol (Vilanova i la Geltrú)

Cronologia:

1870-1876

Gènere:

Dona

Faldilla feta de 5 peces rectangulars, de seda acanalada de color marró, amb arrugat a darrere i plecs plans per davant, recollida per una cintureta. Baix reforçat, entretelat. Es tanca amb un gafet metàl·lic, igual que la sobrefaldilla. Aplicacions de seda prisada al baix, creant volants. La sobrefaldilla no ha pogut ser fotografiada per motius de conservació, però correspon a l'anomenada "moda tapissera": sobrefaldilla asimètrica amb formes geomètriques i aplicacions de seda prisada, acabada al baix amb madronyos de color coure. Cordonet de cotó folrat de teixit que remata i reforça.

Creador:

Desconegut

Firma:

Desconegut

Malauradament, la majoria de peces conservades són de producció anònima. No hi ha cap element distintiu que permeti relacionar-les amb seguretat amb un creador determinat. Cal destacar que probablement en la majoria de casos es tractava de confecció domèstica; d'altres, de confecció més complexa, estaven confeccionades per un sastre o per una cosidora sense cap tipus de reconeixement d'autoria.

Cal tenir en compte que fins a les acaballes del segle XIX, a les llars pobres o humils, homes i dones vestien peces fetes majoritàriament a casa. D'aquesta producció estrictament casolana es passà, amb el temps, a una concentració de la feina en mans

d'uns artesans que s'hi dedicaven de manera exclusiva. Així, la producció passà de satisfer les necessitats familiars a satisfer una demanda externa, implicant l'aparició d'un artesà especialitzat que, en el cas de la confecció, derivà en la figura del sastre.

Contràriament al que podria semblar, la modisteria no havia estat sempre una tasca reservada a les dones. De fet no fou fins al 1675 que a França es va permetre que les dones exercissin en aquest àmbit, en considerar que no estava ben vist que a les dones les vestís el sexe oposat. A partir d'aquell any les cosidores franceses van poder confeccionar vestits per a dones, amb excepció de les cotilles, i la roba d'infants fins a vuit anys. A França, la confecció de cossos per a dones i nens va continuar essent un privilegi de la corporació de sastres fins al 1871.

És força evident que existia una diferència entre la feina de la cosidora o costurera i la del sastre, que probablement raïa, ja no tant en la qualitat de la feina, sinó en el valor que se li donava a aquest darrer. Tot i així, tampoc els sastres etiquetaven les seves peces. No serà fins al 1858, que el gran creador de moda Charles Frederick Worth començarà a etiquetar les seves peces amb el seu nom, a mode de marca. De fet aquesta pràctica ja es donava en altres àmbits, com la barreteria femenina (anomenada sovint "modes" a l'època). Aquest fet implicà una petita revolució en el món de la indústria de la moda, ja que per primera vegada es reconeixia el nom del creador com un valor afegit a la peça. En el cas català, les primeres etiquetes van aparèixer a finals dels anys 70 del segle XIX.

Ús:

Interior

Tipologia d'ús:

Indumentària d'inspiració internacional

Tipus de peça:

Indumentària civil femenina

Tacte:

Llis

Suau

Color:

Blancs

Marrons

Material:

Seda

Enllaços externs:

https://books.google.es/books?id=UJLxwwrVEyoC&pg=frontcover&redir_esc=y#v=onepage&

Hemeroteca:

<http://hemerotecadigital.bne.es/issue.vm?id=0004788238&search=&lang=ca>

